

όρατος πέλος να είχε άνασκηωθεί—κ' έδρασε το δράμα της ζωής του, από πίσω, να παίζεται άργά, άπως στο θέατρο.

Είδε τον ένανό του νέο, καλλιπράσι, την εποχή που λογάρισε να δώσει εξετάσεις στο πανεπιστήμιο. Είδε την άρραβωνισιακά του, με τα κιστανόχρωσα μαλλιά και το πρόσωπο το ροζού που φουρούσε την ημέρα που την πρωτοείδε.

Τα πέρασε όλα με το νοι του—και στο τέλος, τον πήρε το πικρόλογο.

Τι είχε κάνει, γιά να καταντήσει έτσι; Ποιά ήτανε το λάθος της ζωής του, που το πλήρωνε τόσο ακριβά;...

Ομιήθηκε, μετά, τον άδερφό του. Έκείνη την ώρα κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

‘Ο Γιάννης τινάχτηκε ξαφνιασμένος και πήγε ν' άνοίξει. ‘Ένας άνθρωπος μπήκε μέσα, που, από πρώτης, δεν τον γνώρισε διάλου.

Μπήκε άργά, και στάθηκε μπροστά του. Στο φως του κινήλιου, που ήταν άναμμενο μπροστά σ' ένα είκόνισμα, είδε τότε πιο καλά το πρόσωπό του. ‘Ήταν γλυκό σαν κέρινο—και μιά μικρή πληγή, γεμάτη αίματα, ήταν άνοιχτή στο μέτωπό του.

Φώναξε: — Πέτρο! Πέτρο! κ' έπεσε στα γόνατα... ‘Ο άλλος τον κοίταξε στα μάτια, τον κοίταζε βαθιά και λιπαμένα. Στεκόταν εκεί, μπροστά στην πόρτα, και τα χείλη του δέ σάλευσε διάλου.

— Πέτρο! Ξαναφώναξε ο Γιάννης, Πέτρο, δεν είσαι πεθαμένος;!...

‘Ο άλλος τότε κίνησε ησιχα το κεφάλι. Και τότε άκουσε μιά μακρονή φωνή, μιά φωνή που μόλις ήμοιαζε του Πέτρου, μιά φωνή παρόμοια θλιμμένη, σαν άκουσιμένη πέρ' άτ' τη ζωή, να του λέει με καιρό αυτά τα λόγια:

— Είμαι πεθαμένος, τώρα, Γιάννη. Άλλά το ξαίρω πώς δεν έζησα καλά. Συγχωρέσε με γιά ότι σοίχω κάνει, Άπέναντί σου, έχω πάντα ένα χρέος, Άπόψε ήρθα να στο ξεπληρώσω.

‘Ο Γιάννης τινάχτηκε όλοόσο, Μόλις μπορούσε να μιλήσει τώρα. — Όχι, άδερφέ μου, άδερφούλη μου! Ποτέ σου δε με πείραζες έτσι. ‘Η καρδιά μου έφταγε ποναίω, που ήτανε γεμάτη καλοσύνη... ‘Όχι, άδερφέ μου, άδερφούλη μου! Σ' έχω παντοτινά συχωρεμένη.

‘Ο άλλος, όμοιος έξοικονομούσε, πάντα με την ίδια τη φωνή: — Σ' έχω καρμένη, σ' έχω καταστρέψει. Έχω μαζί σου ένα χρέος: άξελήρωσά το. Έρχομαι τώρα να στο ξεπληρώσω. Το κακό σου δεν παύειν θεματικά. Έρχομαι να σου φέρω τη γαλήνη. Δεν έχω τίποτ' άλλο να σου δώσω. Έρχομαι μόνάχα να σε κάρω... ‘Ο Γιάννης τότε σήκωσε τα χέρια, και φώναξε με πάθος, δυνατά: — Μετα χάρης, να ρθώ μαζί σου, άδερφούλη μου! Μ' όλη μόνη την καρδιά, να ρθώ μαζί σου... Κι' άπλωσε τα χέρια στο νεο, σα να ζήτησε κάποιον να πιστεί.

Και το πρωί, βρήκαν το Γιάννη πεθαμένο. Βρήκαν την πόρτα της παρλαξας άνοιχτή, και μπήκαν μέσα από περιέργεια. ‘Ο Γιάννης ήτανε πεσμένος χάμω, σε τ' ένα δυο τον χέρια άνοιχτά.

Τον έθαψαν άμέσως, σ' ένα λάζω, μέσ' στο μικρό νεκροταφείο του χωριού.

Το τέλος του δέ λώρησε κανένα. Δεν είχε, άλλωστε, κανένα συγγενή, κ' όί λίγα άνθρωποι που τοίδωναν φρά, τον θεωρούσαν από χρώμα πεθαμένο. Σπμωρεσε, έξ' άλλω, Κυριακή—κι' όλος ο κόσμος χάρησε σε περίκατο, να πει χροιά, και να διασκεδάσει.

ΝΑΪΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΟΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΣΚΑΛΙΔΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

Τον παλιό καιρό ύπήρχαν στ'ς Άθήνας άσπειδίητοι τοκογλύφοι, οι όποιοι έγδερναν όσους ελάβαιναν την άνάγη τους. Μιά μέρα κατέφυγε σ' έναν άτ' ατύους ο μακαρίτης ο Σκαλιδής, παλαιός δικαζοκρίμενος λογίος, ο όποιος επερνούσε ζωή άσπρη, όπως όλοι οι μπουέ της εποχής του. Έπληγε λοιπόν σ' έναν τοκογλύφο και του ζήτησε δάνειο 300 δραχμών. Έκείνος εδέχθηκε να του παραχωρήσει το δάνειο έναντι συνλλάγματος, από τον όσον όμως να κρατήσει άτ' το ποσό αυτό 150 δραχμάς ως τόκο γιά τρεις μήνες!... Κι' ο Σκαλιδής του απάντησε με σοβαρότατο ύφος: — Κρατήστε, παρακαλώ, και τίς άλλες 150 και κάμετε το συνάλλαγμα γιά έξη μήνες!... Κόκκαλο ο τοκογλύφος.

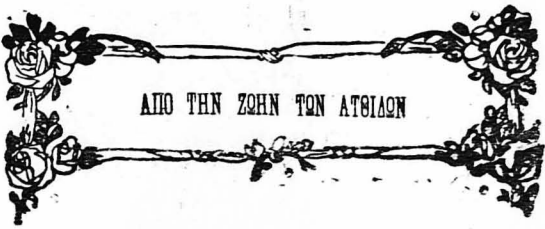
Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

‘Η είκων που σημερινού έξοφυλλού είναι έργο του Γερμανού ζωγράφου ‘Ερμαν Γκρεμπερ, φέρει δέ τον τίτλο «Γερμανοί Χωριάτες».

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ό επί της δδού Πατησίων Έμποροραπτης έτοιμων ένδυμάτων κ. ‘Ηρακλής Ζελιώτης όπως διέλεξε εκ του λογιστηριου μας πρως έξόφυλλου του λογαριασμού του.

ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

που κυκλοφορεί την Πέμπτη είναι μοναδικό στο είδος του. ‘Υλη έλλειψη, οινωπλαστική, πρωτότυπη. Είκοτες πολυχρωμες για χορηγία, γιά το λέξονιά σας. Όλα αυτά 2,50 μόνον δραχμάς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΩΛΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. K.

Μία από τις πλέον χαριτωμένες Μπυαζής, ή όποια θα κινή την εμφάνισή της προσεχώς στις πλέον έλλειτες δεξιώσεις. Την διακρινει έρωστική κομψότης όχι μόνον από έτοιμα κοσμησασία, άλλα και κινήσεων. Είναι συγχρόνως από τις λίγες καπέλλες που έχει έμφαντον τάξ, περιζήτητη γιά τη νοστήρι και εύχάριτη συντροφιά. Το τέμπο της φωνής της μαγευτικό. Προς το παρόν παραθερίζει εις το Βισό, και έχει άκόμη θαυμάζεται ως ένα έμπνευξ έξοτικό λογιόδοι, τώσον αιδερία είναι ή φροσύνης της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

‘Η κοσμική κίνηση μεταφέρθη πλέον στις λουτροπόλεις και έξοχες, από τις όποιες δεν λείπει ούτε κίν ο ζωός τη συνουσία φρονοζώφου.

– Την παρελθούσαν Τρίτην χορευτική συγκέντρωσις εις την θαυμασίαν λέσχην της Αελλοζωϊατίας από τους ήζους λιπαρούς άρχιστος.

– Θαυμάσιον φουάρε και προκόμεις Άθηνάϊες, την Δα Άλεξ. Σταύρου με κεννη τουαλέττα, τις Δας Έιμα, Λαδοπούλου ή μιά με μπλε-οιελ και ή άλλη με έμπνευξ τουαλέττα, τις Δας Βαυδοκάρη, ή μιά με πράσινα και ή άλλη με άσπρα, τη Δα Μ. Ζερβοδάση με άσπρα, την κ. Άδ. Κρίνον με έμπνευξ άσπρη και μπλε, την κ. Τσορπανά με κομφοτάτην έμπνευξ και μαύρη, την κ. ‘Ησσία—το γένος Παπαδάς—φροσούτην με άσπρα, την κ. Άρ. Λαδοπούλου έξωστικά κομψή εμφάνισις με άπλοισιότη χρονονία τουαλέττα, ή κ. Γ. Πανά—άρωσική σιλονέττα—με χαριτωμένη τουαλέττα όφάνς, τώσον όφάνια συνδυασμένη με το πικρόχρωμο χρώμα της φροσινωμίας της.

– Επίσης διακρινόμεν τον κ. και την κ. Δ. Μακρή, κομψή εμφάνισις με έμπνευξ τουαλέττα, την Δα Ρ. Νεοφύτου, χαριτωσιστική σιλονέττα με άσπρα, την Δα Άρχειροπούλου με μπλε κοτανάκι.

– Επίσης παρεφροσίζοντο οι κερκία Κρίνον, Καβκοκορέση, ο κ. και η κ. Περσάκη, ή κ. Νεοφύτου κλπ, κλπ.

– Μπριτζ σε ολιγοριθμόν φριζόν κυκλον παρὰ τή κ. και τή κ. Γ. Κωνσταντινίδη εις την μεσοστήτην έν Π. Φαλήρω έταυλίον των.

– Στην θαυμασίαν βερίτια άφρετα τραπέζια κερκίας και σ' ένα ιδιαιτελο σαλόνι άφρετα ζεύγη χορευόντων.

– Σιλουέττες που θαυμάζοντα ή κ. Λοίχη Γ. Γεωργιάδη εκ Τερζιότης, τύπος γλυκείας Άνδράλοισις με κομφοσασια Παφιάνας, φροσισα φροσισιτων σινολόν από ζωρφε κερκία, ή Δε Δενα Κοσμησισιτων νοστησιωτάτη με μπλε ντραπό κρεμ-νέ-σιν, ή Δε Γ. Ροσοίτη, χορησιωτική φροσινωμια με θαυμάσιον φουέρι που διακρινει κινεί την Παφιάσινη προέλιον του, από ζωρφε γκρενιά και κιστιόγινω καπέλλο συντονισμένο με το χαριτωμένο φουέρι της.

– Στο «Τροκαντερό» κιάβε βράδυ συγκέντρωσις πολυχρωμες. ‘Η όρχηστρα Γκροσνιχί. Συγκάσων ενδυμαζόμενος κοσμικό τύπο. Περὶ το μεσοκίνητον καταφροσίνων Άρκετα-ντ-ε-ζ-ελεγκάνς, μεταξού των όλων ή μιά παρεμψημωσισα εκ Άλεξανδροίνας, ή κ. Ε. Σ., εκτάκτως χαριεσσα σιλονέττα και δεινή χορησιμα, ντραμένη πάντοτε με ποιά κοίκα.

H MONTAIN

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

‘Ο Γρωτός είναι ένα γάντι που εφαρμόζει σ' όλα τα χέρια: Στο χέρι του πριγκηπος και στο παλινόχρομο του χωριάτη!...

‘Η γυναίκα μπορεί να φέρη τον άνδρα, μέσα σε μιά όρα, στην αποκοτία, στον φροσινωμίο, στον Παράδεισο και στην Κόλια!...

Άγοράζουμε εις απολύτως Ι-κινωσιωσιτην τιμήν παλαιά περσοδικα και έρμημερίδας. Γράφωμε μας: Περιοδικόν «Μπουκέτος», Δέξα 7, Άθήνας.